

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 6/10
Люксембург, 21 януари 2010 г.

Решение по дело C-444/07
MG Probud Gdynia sp. z o.o.

Съдът уточнява обхвата на правилата за признаване от страна на държавите членки на решения във връзка с производства по несъстоятелност

След образуването на главно производство по несъстоятелност в държава членка компетентните органи на друга държава членка принципно са длъжни да признаят и изпълнят всички решения, които се отнасят до това производство.

MG Probud, предприятие от строителния сектор със седалище в Полша, извършва строителни работи в Германия посредством свой клон. През 2005 г. това предприятие е обявено в несъстоятелност от полска юрисдикция.

Вследствие на образувано от Hauptzollamt Saarbrücken (митническа администрация на Саарбрюкен) производство срещу директора на германския клон на MG Probud, който е заподозрян в нарушение на законодателството за командироване на работници поради неизплащане на възнаграждението и на социалноосигурителните вноски на много полски работници, Amtsgericht Saarbrücken (регионален съд Саарбрюкен) разпорежда забор на банковите активи на предприятието на стойност 50 683,08 EUR, както и забор на различни вземания, които последното има срещу германски съдоговорители.

В рамките на производството по несъстоятелност Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (районен съд на Гданск) (Полша) поставя въпроса за законосъобразността на извършения от германските власти забор, при положение че полското право — приложимо към производството по несъстоятелност, поради факта, че Полша е държавата на образуване на това производство — не допуска подобен забор след обявяването на предприятието в несъстоятелност. В този контекст посочената юрисдикция иска от Съда да се установи дали, след образуването на главно производство по несъстоятелност в държава членка, компетентните органи на друга държава членка имат право съгласно националното си законодателство, от една страна, да разпоредят забор на имуществото на обявения в несъстоятелност длъжник, намиращо се на територията на последната държава членка, а от друга страна — да откажат да признаят, и евентуално да изпълнят решенията, свързани с провеждането и приключването на образувано в друга държава членка производство по несъстоятелност.

В самото начало Съдът припомня, че общностният регламент¹ предвижда два вида производство по несъстоятелност. Производството по несъстоятелност, образувано от компетентната юрисдикция на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, квалифицирано като „главно производство“, поражда универсално действие, доколкото обхваща имуществото на длъжника във всички държави членки. Макар компетентната юрисдикция на държавата членка, в която длъжникът има стопанска дейност, да може впоследствие да образува производство, квалифицирано като „вторично производство“, действието на това производство се свежда

¹ Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143), изменен с Регламент (ЕО) № 603/2005 на Съвета от 12 април 2005 година (ОВ L 100, стр. 1).

до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната държава. От това следва, че единствено образуването на вторично производство по несъстоятелност може да ограничи универсалния обхват на главното производство по несъстоятелност.

По-нататък Съдът отбелязва, че решението за образуване на производство по несъстоятелност в държава членка се признава във всички други държави членки от момента на влизането му в сила в държавата на образуване на производството и има действието, предвидено от закона на държавата членка на образуване на производството, във всяка друга държава членка без допълнителни формалности. Освен това признаването на всички решения, които са различни от решението във връзка с образуването на производство по несъстоятелност, също се извършва автоматично.

Що се отнася до изпълнението на решения във връзка с производство по несъстоятелност, Съдът подчертава, че съгласно общият регламент основанията за отказ са единствено две. От една страна, държавите членки не са длъжни да признават или да изпълняват решение, свързано с провеждането и с приключването на производство по несъстоятелност, което би могло да доведе до ограничаване на индивидуалната свобода или на тайната на кореспонденцията. От друга страна, всяка държава членка може да откаже да признае производство по несъстоятелност, което е образувано в друга държава членка, или да откаже да изпълни решение, постановено в рамките на такова производство, когато това признаване или изпълнение би предизвиквало последици, които явно противоречат на обществения ред на тази държава, и по-специално на нейните основни принципи или на индивидуалните права и свободи, гарантирани от нейната конституция.

Съдът установява, че поради универсалния обхват, който трябва да се придаде на всяко главно производство по несъстоятелност, образуването в Полша производство по несъстоятелност обхваща всички активи на MG Probud, включително намиращите се в Германия, и полският закон определя не само образуването на производството по несъстоятелност, но и провеждането и приключването му. На това основание този закон трябва да уреди положението на имуществото, намиращо се в другите държави членки, както и последиците от производството по несъстоятелност върху мерките, които могат да се наложат по отношение на това имущество. Като се има предвид, че полският закон за несъстоятелността и оздравяването не позволява след образуването на производство по несъстоятелност срещу длъжника да се образуват изпълнителни производства върху имущество от масата на несъстоятелността, компетентните германски органи не могат валидно да разпоредят в приложение на германското законодателство изпълнителни мерки по отношение на имуществото на MG Probud, намиращо се в Германия.

Следователно Съдът стига до заключението, че **след образуването на главно производство по несъстоятелност в държава членка компетентните органи на друга държава членка, в която не е образувано вторично производство по несъстоятелност, принципно са длъжни да признаят и изпълнят всички решения във връзка с това главно производство по несъстоятелност и следователно нямат право да разпоредят в приложение на законодателството на тази друга държава членка изпълнителни мерки по отношение на имуществото на обявен в несъстоятелност длъжник, намиращо се на територията на посочената друга държава членка, когато законодателството на държавата на образуване на производството не го позволява.**

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708